

Českomoravská

NÁRODNÍ POUŤ

Einsiedeln

28. května 2006

13.00 – 14.15   **Příležitost k přijetí svátosti smíření** ve zpovědní místnosti.
Vchod z baziliky vpředu vlevo. Zpovídá více kněží.

14.15   **Sraz** poutníků před bazilikou a průvod do kostela.
Národní kroje jsou vítány! (Prostory k převlékání jsou vlevo od baziliky v budově gymnasia.)

14.30   **POUTNÍ MŠE SVATÁ**
Hlavní celebrant je *Mons. Pavel Posád, biskup litoměřický*

Zakončení pouti hned po mši svaté
Modlitba litaní k Panně Marii a požehnání.

MOŽNOST SPOLEČNÉHO OBĚDA od 12.00 hod. v restauraci „*Drei Könige*“ na náměstí před bazilikou.

Upozornění: *Bohoslužby v sobotu ve Winterthuru 27.5. a v neděli 28.5. v Luzernu a Zürichu SE NEKONAJÍ!*

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz Jesu, Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v kapli u kostela Sv. Ulricha, Rosenberg
Bern: každou 1. neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinstr. 26
Aarau: každou 3. neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem sv. Petra a Pavla (u nádraží)
Luzern: každou 4. neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela sv. Karla u Karlsbrücke, Spitalstrasse 93

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109. Od **20.00** hod. v kostele mše sv., po ní do 23.00 hod. přátelské posezení a společenské hry ve velkém sále pod kostelem. Pořádá slovenská misie a všichni mladí i starší, Slováci a Češi jsou zváni. (**Končí 21.06.2006 a znovu začíná 06.09.2006**)

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY: v **19,45** hod. mše svatá, po ní modlitba růžence. Italská misie, kostel Dona Bosca - Feldstr. 109, Zürich. (**Končí 08.06.2006 a znovu začíná 07.09.2006**)

První pátek v měsíci mše sv. v **19.30** hod v kapli kostela Herz Jesu, Aemtlerstr. 49, Zürich

Každá poslední neděle v měsíci – setkání po mši svaté v Zürichu v novém farním klubu asi do 21.30 hod. Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!

Slovenské mše sv.: v **Luzernu:** každou **první** a **třetí** neděli v měsíci v **17.30** hod. v St.Peters-kapelle
v **Basileji:** každou **druhou** a **čtvrtou** neděli v měsíci v **18.00** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadenstrasse 95.
v **Bernu:** každou **druhou** a **čtvrtou** sobotu v měsíci v **17.30** hod. v kostele Dreifaltigkeit na Taubenstrasse u hlavního nádraží
Na všech místech slouží slovenský misionář z Zürichu P.František Polák, SDB

VYJÍMKY A MIMOŘÁDNÉ AKCE

25. května – čtvrtek – **19.45** hod. – **Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ** – česká mše svatá v Italské misii, Feldstr. 109, Zürich

í

15. června – čtvrtek – **20.00** hod. – **Slavnost TĚLA a KRVE Páně** – oslavíme společně s Italskou misí v kostele Dona Boska, Feldstr. 109, Zürich

České nedělní bohoslužby ve Švýcarsku končí o víkendu **8. a 9. července**; opět začínají **19. srpna** v 18.00 h. ve Winterthuru a **20. srpna** v 10.00 hod. v Aarau a v 19.00 hod. v Zürichu. Během letních prázdnin je Česká misie ve Švýcarsku mimo provoz! Této doby využijí k řádné dovolené, návštěvě salesiánů v České republice a také se zúčastní duchovních cvičení pro salesiány na moravském poutním místě Svatý Hostýn.

Oslava Květné neděle 2006 v domácí kapli penzionu Klausenhof

Otec Vojtěch Kodet (na fotu uprostřed), provinciál karmelitánů v České republice, který vedl naši postní duchovní obnovu, zvolil jako téma biblický příběh o učednících jdoucích do Emmauz s podtitulem Kristových slov: *Já jsem Cesta, Pravda a Život...*

Příběh emauzských učedníků v poutavých meditacích aplikoval na náš současný křesťanský život. Byli jsme pozváni jít spolu s nimi a naslouchat Kristu, jak i nám odhaluje smysl Písma (Božího slova).

Zda se i naše srdce více rozhořelo láskou k Božímu slovu, a tedy i samotnému Kristu a Jemu přítomnému v našich bližních, to už záleží na každém z nás.

Duchovní obnova je vždy jen začátek další cesty na naší životní pouti, a pokud po ní půjdeme skutečně s Kristem, bude náš život opravdu radostný a povede ke šťastnému cíli v Božím království...

HLAS MISIE

Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstr. 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax 044-2415025

Tisk: Offset Holend AG - Hardturmstr. 82, 8005 Zürich

Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku

Papež **Benedikt XVI.** vydal počátkem tohoto roku 2006 svou první encykliku **Deus Caritas Est** – Bůh je LÁSKA.

(Pro naše povzbuzení uvádíme některé její části):

Úvodem papež píše: „*Bůh je Láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm*“. Tato slova z prvního listu apoštola Jana (4,16) vyjadřují jasné ohnisko křesťanské víry: křesťanský obraz Boha a také z toho vyplývající obraz člověka a jeho cesty....Rád bych ve své první encyklice mluvil o lásce, kterou Bůh zahrnuje nás a kterou máme předávat dál...Chci objasnit některé podstatné body o lásce a odhalit vnitřní spojení mezi Boží láskou a skutečností lidské lásky.

Slovo „láska“ se stalo jedním z nejužívanějších, ale také nejvíce *zneužívaných* slov, s nímž spojujeme zcela odlišné významy. Mluvíme o lásce k vlasti, k práci, o lásce mezi přáteli a příbuznými, o lásce k bližními a k Bohu, o lásce mezi mužem a ženou....Tu vyvstává otázka: Nepatří nakonec všechny tyto formy lásky přece jen nějakým způsobem dohromady a není snad láska – ve všech rozmanitostech svého projevu pouze jedna?

Řekové měli tři výrazy pro lásku: *Eros* (mezi mužem a ženou), *Philia* (přátelská láska), *Agape* (božská láska i láska všeobecná) – latinská forma: *Caritas*. Biblické texty dávají přednost třetímu výrazu, aniž by však popřely první dva. Biblické zvěsti jde o sjednocení lásky, o vzájemné prolínání všech druhů lásky a o očistění od nánosů sobectví a zneužívání. Kde se obě dimenze lásky (lidská a božská) od sebe zcela oddělují, tam vzniká karikatura nebo aspoň velmi žalostná podoba lásky. Biblická víra se snaží ukázat správný obraz Boha i člověka. Bůh miluje člověka absolutně – bez podmínek. A člověk dosáhne svého naplnění a štěstí také jen v lásce: k Bohu i člověku....Důležitost lásky mezi lidmi se ukazuje hned na prvních stránkách Bible, kde se mluví o stvoření prvních lidí: Není dobré, aby byl člověk sám.... A ztělesněním Boží lásky je sám Boží Syn – Kristus: Tak Bůh miloval světa, že dal svého jediného Syna...

Důležitou kapitolou v této encyklice je papežova úvaha nad vztahem lásky k Bohu a k bližnímu: Můžeme vůbec milovat Boha, kterého přece nevidíme? A lze lásku přikázat? „Říká-li kdo: miluji Boha, ale přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Neboť, kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“ (1 Jan 4,20). Tento text naprosto nevyklučuje lásku k Bohu jako něco nemožného, naopak je přímo vyžadována. Je tím podtrženo neodlučitelné zkřížení lásky k Bohu a bližnímu. Obě patří k sobě tak, že tvrzení: miluji Boha – se stává lží, jestliže se člověk uzavírá vůči bližnímu nebo ho dokonce nenávidí. Tento Janův text je třeba spíše chápat tak, že láska k bližnímu je cesta, aby se člověk setkal s Bohem! A odvrátit se od bližního činí člověka slepým pro Boha.

Opravdu: nikdo neviděl Boha, jak je sám v sobě. A přesto Bůh nezůstal pro nás zcela neviditelný nebo nepřístupný. Bůh nás nejdříve miloval a dokázal to tím, že „poslal na svět svého Syna, abychom měli život skrze něho“ (1 Jan 4,9). Existují rozmanité možnosti vidět Boha: především v Ježíšovi (v jeho lásce k lidem – zvláště trpícím, při Poslední večeři, na kříži, po Zmrtvýchvstání...), v činnosti apoštolů a prvotní církve; skrze lidi, kteří naplno žijí s Bohem a z nichž Boží láska přímo vyzařuje; skrze Boží slovo, svátosti, společenství věřících; učíme se rozpoznávat jeho přítomnost také v každodenním životě...

Láska není pouhý cit. City přicházejí a mizí. Cit může být velkolepým začátkem, ale není to úplná láska. Ke zralosti lásky patří, že zahrne všechny síly lidského bytí: včetně vůle a rozumu. Tento proces však stále probíhá: láska není nikdy „hotova“ a dokončena; mění se během života, zraje. „Totéž chtít a totéž odmítat“ – tak zněla v antice definice lásky. Být podobný jeden druhému. A totéž platí o lásce k Bohu: poznávat a chtít to, co chce Bůh. A Bůh se stane naším

Svatý Otec Benedikt XVI.

štěstím.

A z naší lásky k Bohu pak vyrůstá láska k bližnímu v tom smyslu, jak ji hlásá Bible a Ježíš. V Bohu a s Bohem milují bližního, kterého lidsky vůbec nemohu mít rád anebo ho ani neznám. To je možné na základě vnitřního setkání s Bohem, které proniklo moji vůli a sahá až do citu. Pak se učím dívat na druhého nejen svými očima a svými city, nýbrž z pohledu Ježíše Krista. Zde se ukazuje, jak je nutné vzájemné působení a propojení lásky k Bohu a bližnímu. Chybí-li zcela v mém životě dotyk Boha, pak mohu v druhém vidět jen jiného člověka, ale ne Boží obraz. Když ale zcela vynechám ve svém životě pozornost o bližního a chtěl bych být pouze „zbožný“ a jenom konat své náboženské povinnosti, pak uschne i vztah k Bohu. Jenom služba bližnímu mně otevírá oči pro to, co Bůh dělá pro mne a jak mě miluje. *Láska k Bohu a láska k bližnímu jsou neodlučitelné*: Je to pouze jedno přikázání. Obojí však žije z lásky pocházející z Boha, který nás miloval nejdříve. Láska roste láskou!

Ve druhém díle se papež zamýšlí nad posláním každého křesťana i církve jako celku: CARITAS (Charita) – prokazování lásky, která se projevuje službou potřebným.

Lásku – Caritas – bude vždycky potřebovat i ta nejspravedlivější společnost. Neexistuje žádné státní uspořádání, jež by učinilo zbytečným službu lásky. Kdo chce odstranit tuto službu je ochoten odstranit člověka jako člověka. Vždycky bude utrpení, které bude potřebovat útěchu a pomoc. Vždy bude existovat osamocení, zklamání, různé druhy duchovní i hmotné nouze. Stát nikdy nemůže dát, co trpící člověk potřebuje: láskyplnou osobní oddanost.

Víra, naděje a láska patří k sobě. **Bůh je láska!** Láska je možná a my jsme schopni ji žít, protože jsme stvořeni k Božímu obrazu. **Žít lásku a tímto způsobem umožnit Bohu vstoupit do světa** – právě k tomu bych chtěl vybízet touto encyklikou.

Příklady svatých všech dob nás o tom přesvědčují, že je to možné (sv. Martin z Tours, sv. Antonín poustevník, sv. František z Assisi, Vincenc z Paula, G. Cottolengo, Jan Bosko, Matka Teraza z Kalkaty...) Na svatých je to jasně viditelné: Kdo jde k Bohu, nevzdaluje se lidem, nýbrž stává se jim opravdu blízkým. A nejvíc to vidíme na Marii, Ježíšově Matce. Jí svěhujeme církev a její poslání ve službě lásky: *Svatá Maria, Matko Boží!*

Tys dala světu právě Světlo – Ježíše, svého syna – Božího Syna.

Ty ses zcela odevzdala Božímu volání a stala ses pramenem dobroty, který z něho vyvěrá.

Ukaž nám Ježíše. Ved' nás k Němu.

Uč nás poznávat Ho a milovat,

abychom i my byli schopni právě lásky

a mohli se stát uprostřed žíznícího světa prameny živé vody.

O hrozen vína, o jediný hrozen
bych nechtěl chudší být.
Jedinou z běd, do kterých jsem tu zrozen,
bych nechtěl neprožít.

Jsou cesty světa mnohé jako listí,
pro mne jen jeden strom.
Což směl bych odejít a nepojísti,
co sládne v stromě tom?

Dík za vroucnost, jež jako údiv dětský
den za dnem přijímá!
Mám dnů tak právě. Kdy se zavřou všechny?
Ne dřív než láska má.

(Ze sbírky *Vinný lis* – 1938)

Nejúčinnější jsou ruce sepnaté

Vzpomeneme-li si na své dětství a mládí, jistě si uvědomíme, že tenkrát byla modlitba v křesťanských rodinách naprostou samozřejmostí. Lidé se modlili společně ráno, v poledne a večer. V neděli se scházeli na bohoslužbách. V květnu se konaly májové pobožnosti.

V současné době se bohužel dostala modlitba do těžké krize. Mnoho lidí (možná většina Evropanů) se domnívá, že Pána Boha k ničemu nepotřebujeme. Proč se tedy modlit? I mnoho křesťanů tvrdí, že na modlitbu nemají čas. Ale když se nemluví o Bohu a s Bohem, tak nakonec i zbytek víry vymizí.

A to se stalo i jednomu mladému profesorovi přírodních věd. Tak byl zaujat svým výzkumem, že na nic jiného ani nemyslel. Žil sám se svou starou matkou. Ta na rozdíl od svého syna byla ještě upřímně věřícím člověkem, denně se v modlitbě setkávala s Bohem. Ráda se modlívala i růženec.

Jednou ji takto přistihl její syn – profesor. „Nemůžeš už s tou pověrečnou zbytečností přestat? – a vytrhl jí růženec z ruky a mrštil jím do kouta. A matka mlčela, neřekla ani slovo. A mlčela i v dalších dnech. „Proč nemluvíš?“ ptal se její syn, uznávaný vědec. „Tys mi něco vzal, ale nic jiného jsi mi místo toho nedal.“ A profesor se beze slova sehnul, zvedl růženec a vložil jej své matce zpět do rukou. Přece asi něco pochopil.

Jeho matka, i bez velkého vzdělání, dobře pochopila, co znamená věřit, modlit se a s Bohem se radit. Tato žena čerpala z modlitby sílu k obětavému a nezištnému životu. V denním setkávání se s Bohem nacházela klid, útěchu, světlo a správnou orientaci pro život. O tom všem bohužel její syn nic nevěděl, anebo nechtěl vědět.

Josef Eger říká: Jak velký je rozdíl mezi rukama sepnatými, které se modlí a přitom tiše a uctivě ukazují směr k pravdě a moudrosti, a mezi rukama, které chtějí jen brát, uchvacovat a urvat, co se dá.

Modlíci se člověk dokáže žít pokojně, umí lépe rozlišovat důležité od nicotného, podstatné od vedlejšího. Kdo se pravidelně modlí, nepodléhá momentálním pocitům a náladám. Nenaříká a nestěžuje si, i když ví, že všechno není v naprostém pořádku. Uznává svou omezenost a slabost, je však také přesvědčen, že Bůh dokáže psát rovně i na křivých linkách. A proto se modlí. Proto se radí s Bohem, aby těch křivých linek v jeho životě bylo co nejméně.

Peter Wust (1884-1940), profesor filosofie v Münsteru, ve své poslední přednášce na rozloučenou řekl svým studentům: „A kdybyste se mne nyní zeptali, dříve, než definitivně odejdu, zda mám nějaký kouzelný klíč otevírající člověku poslední bránu k moudrosti života, odpověděl bych vám: Ovšemže mám! Tímto kouzelným klíčem není reflexe, jak byste asi od filosofa očekávali. Je jím modlitba!“

(Z archivu Otce Josefa Šimčíka)

POZVÁNÍ NA PODZIMNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU

Na přání některých členů misie jsme předběžně objednali u Schönstattských sester v Quartenu víkendový pobyt na **13. – 15. října 2006**. Vy, kteří jste jezdívali pravidelně, máte přiloženou pozvánku v tomto čísle. *Případní další zájemci se můžete přihlásit telefonem na misii*. Začátkem června musíme už nahlásit přesný počet účastníků. Proto je nutné se přihlásit **IHNED do konce května!!!**

Sestry nabídnou i levnější pokoje. **Cena za dvoudenní pobyt (nocleh+strava) je mezi 160,- – 210,-Fr**, podle zvoleného komfortu. Kromě toho se musí platit i za vedoucího a kazatele duchovní obnovy, pronájem přednáškového sálu (100,- Fr na den), malá daň obci, cestovné a odměna kazateli. To činí dohromady asi 1000,- Fr. Prosím, počítejte tedy i s těmito náklady navíc, které se musí rozpočítat na účastníky. Např.: bude-li účastníků 20, zaplatí každý navíc 50,- Fr, bude-li účastníků třeba jen 13, dá navíc každý už 77,-Fr.

Dále počítejte i se stornoplatky, pokud se někdo odhlásí třeba 6 týdnů před termínem: 60%, 3 týdny: 80%, 2 týdny: už platí 100%.

Jako kazatel slíbil účast P.Josef Maňák, farář a děkan ve Frýdku-Místku, ostravsko-opavská diecéze.